

Тервел Пейков

ДОМЪТ НА ВЕЛЗЕВУЛ

ПРОЛОГ

„При Ваалъ“ бе известна кръчма в Кръга с Най-Големите Мъчения. За Ваалъ' се знаеше, че предлага качествено обслужване на отбиващите се демони и грешници и че е склонен да изслушва историите им. По това време обаче – към три през нощта – нямаше клиенти. Ваалъ' се бе надивесил над лист хартия и вгълбено сумтеше над колонките от цифри. В този момент за негово не особено голямо удоволствие влезе посетител и го откъсна от аритметиката. Посетителят прекоси няколкото метра от входа до бара и седна на едно от високите столчета. Беше грешник.

– Идвам да споделя една идея – заяви грешникът.

Идваше да опита някакъв съчинен от него начин да се сдобие с безплатно пиене, реши с право Ваалъ'. Бе улучил подходящ момент – нула клиенти и склонен да бъде разсеян кръчмар. Ваалъ' се облегна на плота – знак, че е готов да слуша.

– **ОТРИЦАТЕЛНИ ПАРИ** – продължи посетителят. – **КАКВО ЩЕ КАЖЕШ?**

– Кво?! – възкликна Ваалъ'. Току-що, само преди седмица, той бе въвел употребата на положителни пари в кръчмата – абсолютна новост за Ада, а ето че започваха да го кандърдисват за отрицателни. Дали това не беше план на част от редовните клиенти – грешници за аниhilация на идеята с парите, или наистина бе акция на човек с кауза?

Ваалъ' реши да опипа почвата по заобиколен начин.

– Я аз да питам, ти знаеш ли колко е часът в момента?

– **ОТРИЦАТЕЛНИ ПАРИ!** – повтори грешникът, пренебрегвайки зададения въпрос, дали защото не знаеше, дали защото му се стори маловажен. – Какво имам предвид ли? Ето какво – когато някой поиска бира от 80 гроша и ти даде жълтица, ти му връщаш една монета от 25 гроша и

една от *минус 5* гроша. Когато някой поиска сок за трийсет гроша и даде жълтица, ти му връщаш три монети от 25 гроша и една от *минус 5*.

– Какви грошове? – не схвана Ваалъ’. – Тук цените са в кръгли жълтици.

Ваалъ’ не бе дребнав и не обичаше да издребнява за глупости.

– Можеш да ги промениш – не се отказа грешникът. – Или, добре, нека си стоят кръгли. Ето ти в такъв случай друг пример – идва някой и иска бира от една жълтица. Дава ти монета от 5 жълтици и две монети от *минус 2* жълтици. Резултат: само взимаш пари, а не връщаш каквото и да е било ресто. Представи си само какво улеснение на работата е това. И няма да имаш грижата постоянно да следиш дали имаш дребни за връщане.

– Бря, туй взе да става интересно – нададе ухо Ваалъ’. – Вече не ми мяза на делириум тременс.

– Нов пример – идва тука някой грешник и иска бира без пари.

– То доскоро тъй си беше – вметна Ваалъ’. – Аз за какво ги въведох тез пари.

– Ти му пълниш една халба и понеже той няма пари, МУ ВРЪЩАШ ресто *минус 1* жълтица! Тоест крайният резултат за теб от сделката продължава да е една жълтица. Друг пример, идва някоя грешница от наказаните за интелектуален разврат и ти предлага знаеш какво. Ти обаче не искаш, ама няма как да се отървеш без разпавии – наместо това ѝ даваш *минус 5* жълтици и ѝ казваш, че ако не се разкара, ще ѝ даваш по *минус 5* за всяка следваща дума.

Жълтият демон си представи описания сценарий. Умно, призна мислено и кимна с одобрение – жест, който не убягна на грешника. Той помълча няколко мига и продължи:

– Понеже никой не произвежда отрицателни пари, първият, който се заеме, автоматично добива това право. Тоест ти.

– Мога да ползвам пресата за обикновените пари, като добавя по едно минусче на клишетата – потвърди Ваалъ’.

– Отлична идея! Така практиката ще следва теорията, а това е много важно в математиката. Същност, ако ми бъде позволено да направя отклонение към теорията, и положителните, и отрицателните пари са в основата си материално изражение на абстракцията „стойност“. А задължителното условие при размяна на пари и стоки между две страни е да бъде съхранена абсолютната стойност – така нареченият Закон за изключеното трето, като под името „трето“ се визира печалбата. Печалбата е понятие, въвеждащо в опасно заблуждение, че е възможно да се създаде нещо от нищо – и така до безкрай. Чет нямат грешниците, прекарвали целия си живот с тази заблуда. И все пак, преди да сме се отклонили твърде далеч, да се върнем обратно на темата. Получаването на бира срещу положителна жълтица е еквивалентно на получаването на бира барабар с отрицателна жълтица. Който факт ни води до въпроса с разпространението. Ето, вече си отпечатах отрицателните пари. Обаче още никой не се е сдобил с тях. Как да стане това? Не можеш да ги продаваш за положителни пари, нали така? Невъзможно е и да опиташ просто да ги раздадеш, както е невъзможно да се раздават положителни пари. Това би било в противоречие със същността на парите и на идеята, че те представляват материално изражение на абстракцията „стойност“.

Тези думи бяха изречени на един дъх и след тях грешникът млъкна, поглеждайки Ваалъ'. Бяха стигнали до същността – как точно да стане работата. Кръчмарят се почеса. С положителните пари работата бе тръгнала гладко. Грешниците получаваха от тях срещу свършена работа в кръчмата – да почистят масите, да измият прозорците, да изметат пода. Само че нямаше как да им плаща с отрицателни пари за същото – не че не би пробвал, ама резултатът беше ясен отсега. Ваалъ' сипа една бира и я постави пред грешника.

Той отпи няколко дълбоки глътки, след което доволно отмести празната халба настрана и продължи:

– И така, какво да се прави? Нека помислим – какви

са възможностите? Да речем, че трябва да се помете пода. Викаш някой грешник, който обикновено върши тази работа, казваш му да седне и да гледа, взимаш метлата и лопатата и свършваш работата вместо него. След това му плащаш *минус 5* жълтици и готово.

– Хм – отвърна барманът и направи няколко изчисления наум. – Изключено. Сумата пари в обръщение е моя малка тайна, но съм принуден да отбележа, че по тази схема ще рухна от изтощение много преди да съм пуснал в обръщение същото количество отрицателни пари.

– Вероятно – съгласи се грешникът. – Това не е и начинът, който аз самият бих използвал. Започнах с него, защото се извежда директно от базовата формула. Не е препоръчително да се използва за масивен удар. Както сам забеляза – бавен и трудоемък е. По-добре е по втория начин.

– А той е? – начаса попита кръчмарят. На моменти като че ли думите трябваше да се вадят с ченгел от устата на грешника. Но такива работи в Ада не се правеха.

– Вторият начин – продължи събеседникът му – е ПО-ЛЕСЕН, ПО-БЪРЗ и ПО-ЕФЕКТИВЕН. Всъщност загатнах за него още в началото.

„Нима?“ – напрегна се да си спомни Ваалъ’. Не успя – ако грешникът наистина бе споменал нещо по въпроса, му беше минало край ушите.

– Аз тогава слушах с... ъм, четвърт капацитет – каза барманът.

– Тоест? – не разбра грешникът.

– С половин ухо, бе – поясни Ваалъ. – Опитах се да го кажа по по-учтив начин. Нейсе, стига сме се обяснявали, ами да чуем как се прави по втория начин!

– Вторият начин е съвсем гениален като всичко просто. И прост като всичко гениално. Не позволявай да се плаща за бирата и останалите неща с положителни пари. Наместо това *давай* отрицателни пари в размер на цената на бирата. Така клиентите, особено редовните, много скоро ще се сдобият с отрицателни пари, за да потръгнат нещата по начина, който обрисовах в началото.